

kan love gyldne skatteløfter, der ikke er finansieret, give løfter om forbedringer i kvalitet og service og samtidig love besparelser. Det kan ikke lade sig gøre, og det tror jeg egentlig befolkningen godt forstår. Det er det ene.

Det andet er så holdningerne, som Venstre så forfærdelig gerne vil diskutere, og det vil jeg også gerne. Spørgsmålet er, hvad det egentlig er for et samfunds- og menneskesyn, der skiller os. For sådan er det jo; det føler jeg meget tydeligt. Vi har Venstre og De Konservative på den ene side. Vi har Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, CD, SF og også Enhedslisten på den anden side. Sådan føler jeg, det er.

Lad mig prøve at trække et par enkelte konkrete ting frem. Ja, det kan man så grine lidt af, men sådan er det. Først bliver jeg ked af det, når hr. Per Stig Møller postulerer, at mit partis samfundsopfattelse i et principprogram skulle være »at vi i et af vore principprogrammer har foreslået en kollektivisering af private parcelhusejeres ejendomme.« Tak, skal vi ellers have; jeg blev helt svedt, da jeg hørte det, og jeg gik faktisk hen og tjekkede det.

Jeg ved ligesom hr. Per Stig Møller, som er historisk interesseret, at man hellere må have styr på realiteterne og fakta, og jeg må sige til hr. Per Stig Møller, at dette parti, Socialdemokratiet, faktisk ikke har haft sådan en tanke så langt tilbage, der har været skrifttegn i Danmark. Jeg mener også, at alene selve tanken om at kollektivisere de danske husejeres hække, møbler, gulvtæpper, fjernvarme og varmeanlæg er jo ikke til at holde ud. Umenneskelig er den, fantasifuld er den, og fuldstændig ikkeeksisterende er den.

Vi har aldrig nogen sinde i vores politiske programmer – jeg siger det mere for god ordens skyld – vedrørende afskaffelse af ejendomsret tænkt i de baner. Det nærmeste, vi kan komme det, er i 1913-principprogrammet, hvor der står i pkt. 13, at jord, som samfundet har interesse i, skal staten kunne erhverve. Det mildner vi i 1961. I principprogrammet dér står der, at blot det at eje må ikke i sig selv give råderet over produktionsmidlerne. Det synes jeg sådan set er fair nok. Eller sagt på dansk: Hvis man har et parcelhus, behøver man jo ikke at skulle bestemme, hvad der skal produceres på fabrikken ovre på den anden side af gaden. Det er jo sådan set fair nok.

Så jeg må skuffe hr. Per Stig Møller, for det forholder sig ikke som påstået, og endelig så har jeg en ny tilståelse: Jeg har ikke været igennem

tilsvarende studier af Det Konservative Folkepartis principprogrammer. Jeg frygter det værste, hvis jeg gjorde det.

Så til en anden sag, som har optaget mange, og som CD også lagde op til i dag, og som jeg godt indledningsvis vil gøre et par bemærkninger om, inden vi for alvor tager fat på det, jeg vil slutte med: Menneskesynet, holdningerne. CD spurgte, og flere andre partier spurgte også meget til og refererede til den lille grønne buket. Den har fået mange navne, bla. den lille grønært, som jeg synes, der er noget sympatisk over. Jeg mener, en kartoffel er straks noget andet, men en lille grønært kan spire, og den kan gro. Men lad os et øjeblik se på indholdet, og hvad det egentlig drejer sig om. Hvad var det, der skete? Hvad var det, vi gennemførte?

Hovedelementerne i bilbeskatningen er den grønne ejerafgift, ændringer i registreringsafgiften samt ændringer i beskatningen af varer og biler. Og lad os nu holde godt fast, nu bliver det koncentreret et øjeblik. Effekten af den grønne ejerafgift er, at de benzinøkonomiske biler kommer til at slippe billigere. Jeg gentager: Effekten af den grønne ejerafgift er, at de fornuftige benzinøkonomiske biler kommer til at slippe billigere, mens de store øser, som det hedder, benzinslugerne, bliver faktisk dyrere. Og tænk, det synes jeg egentlig er en meget fornuftig idé. Det er i øvrigt kun nye biler, der er omfattet af afgiften. Det vil sige, at gamle biler rammes ikke.

Det betyder faktisk på godt dansk, at den fornuftige familiebil stort set ikke berøres og i mange tilfælde bliver billigere i forhold til den nuværende vægtafgift.

Lad mig illustrere det ved to konkrete eksempler. Jeg beklager, men det er nødvendigt at være så konkret, ellers får for mange myter lov at blomstre – ikke som en lille grønært, men som en stor kartoffel.

Lad os illustrere det således: Som følge af denne nye, lille ært falder prisen på en standardfolkevogn Golf 1,4 liter med 260 kr., mens den hurtige folkevogn Golf GTI stiger med 940 kr. årlig.

Det er det, vi taler om. Det er ikke nogen stor katastrofe, hvor vi kommer efter alle bilejere. Det kunne vi ikke drømme om. Bilen er jo et meget fornuftigt transportmiddel, men det kan indrettes forskelligt. Det er det, vi taler om. En lidt større, men stadig benzinøkonomisk Toyota Carina 1,8 liter falder godt 600 kr., hvorimod den store BMW 540 stiger med knap 3.000 kr. årlig. Er det ikke rimelig retfærdigt? Jeg synes det.